

στον Λαό με την αποστολή να το νοιώσει ο Λαός, να το αισθανθῆ.

Οι επίσημοι από τους Κυβερνήτες, ίσα με τους ιεροκλήρους τον περιφρονούν, αφού του μιλάνε μια γλώσσα που του είναι καθολικηριαν ξένη, Κινέζικη. Όλοι μεταξύ αυτού και της δράσεώς τους ανυψώνουν το παχύτατο τείχος της γλωσσικής ψευτιάς. Όλοι—και πρώτοι ποῦτοι οί δημοσιογράφοι, που έχουν την υποχρέωση να νοιώγουν του Λαού τα μάτια προς την Αλήθεια—τον απατούν, αφού του δείχνουν τα πράγματα με τέτοιο τρόπο που να μη μπόρῃ να τα νοιώσει.

Κ' ἔρχεται σήμερα ο Δήμαρχος— ένας δυνατός κ' ένας ἐλεύθερος από προλήψεις γίγαντας— να το γαρμίσσει με την ἀτσάλεια γραβιά του το τείχος αυτό.

Μπράβο του! Ο Λαός με την ἀγάπη του τον ἀνάδειξε ἄρχοντά του κι' αυτός δὲν ἔμπορούσε παρά να φιλοδοξήσει να τον νοιώσει και να τον ἐκτιμήσει ο Λαός. Και γι' αυτό θα βγάλῃ την λογοδοσία του στην γλώσσα του Λαού. Και ἡ λογοδοσία του αυτή θα εἶνε το εὐγενέστερο και το μεγαλείτερο ἔργο της Δημαρχίας του. Θὰ εἶνε ἡ τρανωτέρα ἀπόδειξις ὅτι δὲν περιφρονεῖ τον Λαόν, ὁ ὁποῖος τον ἄρχει να πατήσῃ ἀπάνω στην ἀγάπη του και να νადειχθῆ, ἀλλὰ τον εὐγνωμονεῖ, ἀλλὰ τον νοιάζεται, ἀλλὰ κοιτάζει να του δείξῃ με κάθε τρόπο την ἀγάπη του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ἡ πόλις εἶνε λευκή Ἡ πόλις εἶνε ὠραία. Ἡ πόλις εἶνε γεμάτη παλάτια. Παράδεισα στολισμένα κάθονται γύρω της ὅλα τὰ βουνά, νομικὰ λάμπουν τὰ μαρμαρένια της παλάτια. Καὶ ὁ ἥλιος κατὰ χρυσοσ περιπατεῖ μόνος εἰς τοὺς ἐρήμους της ὁρόμους και κλαίει. Κατὰ κλείεται εἰνε ὄλαι αἱ θύραι, κατὰ κλείεται εἶνε ὄλα τὰ παράθυρα, ἡ πόλις εἶνε νεκρή. Ἡ πόλις ἄλλοτε ἦτο ὄλη ζωὴ και εὐόρταζε λαμπράς ἑορτάς και ἔνε Κικλὸν Πνεῦμα ἔπερσε και ἐμαρμάρωσε την χαρὰν. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε κλεισμένοι εἰς τὸ σκότος, αἱ ψυχιδεμένοι εἰς σώματα νεκρά.

Ἀλλὰ τῶρα την ἀμφοτον ἐρημίαν ἔνε ἄσμα τράζει. Ἐἶνε ἕνας τραγουδιστής, ἕνας τραγουδιστής που περνᾷ. Ὁ Ἔρωσ του ἔδωκε την δύναμιν, που ἴποτε δὲν την νικά, ὁ Ἔρωσ του ἔδωκεν ἕνα θαυμάσιον σπαθὶ που κόβει

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιγραφή ἐνὸς βιβλίου που βγήκε ἐδῶ και τρεῖς μῆνες και ἔχει 380 σελίδες χωρὶς τὰ περιεγόμενα. Μοῦ το δένετε κάποιος φίλος μου φιλόλογος και μ' ἐσυμβόλησε να το διαβάσω προσηχτικὰ και γιὰ τίς ὑψηλὰς ἰδέας, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὸ ὕψος γιὰ την γλώσσα την ὠραία, την κλλιεπῆ, την ποιητικὴν Τρεῖς φορές τὸ εἶχε μελετήσῃ: ὁ φίλος μου και πολλὰς φράσεις και περικοπὲς εἶχεν ἀπομνημονεύει. Θυμᾶμαι μάλιστα την ὄρα πολὺτὸν ἐβράχια ἀπομνημονεύει «μετ' ἐμψάσεως,» μὴ περικοπὴ ἀλλ' ἐν ὀνόματι τριῶν χιλιετηρίδων... Πῆρα λοιπὸν κ' ἐγὼ να τὸ διαβάσω, ἀλλὰ πρέπει να ὁμολογήσω, ὅτι οὔτε τὸ μυκλὸ μου, οὔτε τὰ νεύρα μου, οὔτε τὸ σμοῦλμι μου δὲν εἶχον τόση ἀντοχή, ὥστε να νὸ διαβάσω κατὰ σειρά. Ὁλο, ἀπὸ την ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. — «ὦ! καλὰ, και τότε πὼς γράφεις γιὰ ἕνα βιβλίο που δὲν ἐδιάβασες; Σ' αὐτὴ την παρατήρησιν μπουρούσα ν' ἀπαντήσω ὅτι σὲ Ρωμῆς ἔχω τὸ δικαίωμα να μιλῶ και νὰ γράφω γιὰ πράγματα που δὲν εἶνω. Δὲν ἔχω ὅμως ἀνάγκη να καταρῶω σ' αὐτὴ την

ὄλα τὰ δεσμά. Ὁ Ἔρωσ που ἐρωτεύθη την ὠραίαν πόλιν, ὁ Ἔρωσ που ἐρωτεύεται ὄλας τὰς ψυχὰς, τον ἔστειλε να ἐξυπνήσῃ την πόλιν, να ἐξυπνήσῃ ὄλας τὰς ψυχὰς. Ὁ Τραγουδιστής περνᾷ και τραγουδεῖ αὐὸ λιγερὸν και κοπτερὸν σπαθὶ μου, διαμαντένιο σπαθὶ της Εὐμορφίας. Καὶ γελᾷ και περνᾷ τραγουδῶν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐρήμους ὁρόμους μαζί με τον ἥλιον που κλαίει.

Τραγουδεῖ τραγουδεῖ και ἄλλαι αἱ κλεισμένοι ψυχὰς εἰς τὰ νεκρὰ σώματα, κισθάνονται εἰς τὰ σπλάγγνα των τὰ ἦδονικὰ ἀνεπαρῆγικα της ὠραίας Σουλκμίτιδος. Καὶ ὁ Τραγουδιστής θὰ τραγουδῆ, θὰ τραγουδῆ, με την ὑψηλότεραν και γλυκυτέραν του φωνήν, θὰ τραγουδῆ ἔως ὅτου αἱ ψυχὰς πεταχθοῦν και ἀνοίξουν ὄλας τὰς θύρας, ὄλα τὰ παράθυρα, ἔως ὅτου προβάλλουν ὄλαι ἐρωτευμένοι εἰς τὸ φῶς, διὰ να ἴδουν τον τραγουδιστήν, ἀλλ' ὁ τραγουδιστής δὲν θὰ εἶνε πλέον. Δὲν θὰ εἶνε ὁ τραγουδιστής, ἀλλὰ θὰ εἶνε ὄλαι αἱ ψυχὰς ξυπνημένοι, ὄλαι αἱ θύραι και τὰ παράθυρα ἀνοικτά, ἀλλὰ θὰ εἶνε ὄλαι αἱ ψυχὰς ἐλευθερωμένοι, θὰ εἶνε ὄλαι αἱ ψυχὰς ἐρωτευμένοι, ἐρωτευμένοι εἰς τὸ φῶς.

I. ANEMOS

Ο Κ ΤΙΜΙΟΣ

Κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος τιμίους. Ἀπὸ ἐκείνους δηλ. που κατορθώσαν, με μέσα πολυποικίλα και γνωστότατα, να πυργώσουν την τιμιότητά του και να την θεμελιώσουν ἀτάλευτη.

Ἦταν λογιστής της Ἑταιρίας τῶν Βορ. Σιδηροδρομῶν και ταμίας της Μουσικῆς Ἑταιρίας. Κανένας δὲν ἔμπορούσε να τον ὑποπτευθῆ εἰς τίποτε. Ὅταν μάλιστα διωρίσθηκε ταμίας της Μουσικῆς Ἑταιρίας, ὄλες οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες της ἔπλεξαν ἐγκώμια γιὰ την ἐπιτυχὴ ἐκλογὴν της.

Κι' ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς τῶστριψε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ και μαζῆ του κ' ἕκατόν εἴκοσι χιλιαδούλες ἀπὸ τὰ δύο ταμεία, που τον εἶχαν γιὰ Κέρβερο.

Ποιὸς φταίει; Λιγώτερο ἀπ' ὄλους αὐτὸς και περισσότερον ἐκείνοι που του εἶχαν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη και τον ἄρηναν ἀνεξέλεγκτον. Μισθὸν μεγάλον ἀπὸ την Ἑτ. τῶν Σιδ. δὲν ἔπαιρνε. Μόλις 250 δρ. τὸ μῆνα. Κι' ὅμως ἐπλήρωνε 320 δρ. τον μῆνα μόνον γιὰ ἐνοίκιον. Και κανένας ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του δὲν ξιππαζότανε γι' αὐτό, και κανένας δὲν ἐφρόντισε να ἐξετάσῃ που τάβρισκε τὰ χρήματα που ἐξώδευε.

Οἱ καταχρασταὶ λοιπὸν, τὸσον του δημοσίου ὄσαν και του ἰδιωτικῶ πλούτου, δημιουργοῦνται στὸν τόπο μας. Και δημιουργοῦνται ἀπὸ τοὺς προῖ-

σταμένους τους. Αὐτοὶ τοὺς παίρνουν στὸ λαιμὸ τους κι' αὐτοὶ ἔνε ἠθικῶς ὑπεύθυνοι.

Ἄν δὲν βραδέστε, διαβάστε και κάτι που ἔγινε στην Κύπρο μιὰ φορά, ὄχι πρὸ πολλῶν χρόνων.

Δυὸ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι της Κυπριακῆς Κυβερνήσεως — Ἐγγλέζοι ὄμως — περιεργόμενοι τὰς διαφόρους πόλεις πρὸς ἐξέλεγκσιν τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἔφθασαν και σ' ἕνα χωριό. (ὁ) δεκατιστής τοὺς παρεκάλεσε να δεχθοῦν να φάνε στὸ σπῆτι του. (ὁ) Ἐγγλέζοι ἐδέχθησαν, ἔφαγαν, ἀλλὰ κατὰ την διάρκειαν του γεύματος παρετήρησαν ὅτι τὰ ἐπιτραπέζια σκευὴ ἦσαν πολυτελέστατα και δυσανάλογα πρὸς τοὺς πόρους του δεκατιστοῦ και ὑπελόγησαν ὅτι τὸ γεῦμα θὰ του ἐκόστισε παραπάνω ἀπὸ δώδεκα στερλίνας.

Ὅταν ἐτελείωσε λοιπὸν τὸ γεῦμα τον εὐχαρίστησαν γιὰ τὰς περιποιήσεις, τον συνεχάρησαν γιὰ την πολυτελεῖ ἐπίπλωσιν του ἀρχοντικοῦ του και ἐπιστρέψαντες στην ἔδραν της διοικήσεως, του ἔστειλαν ἕναν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον γιὰ να ἐξακριβώσῃ που και πὼς ἀνεκάλυψε την χρυσὴ αὐτὴ φλέβα ὁ κ. Δεκατιστής.

Και θέλουν να ποῦν μερικοὶ ὅτι στην Κύπρο, συνεπὼς και στην Ἀγγλία, σπανιότατα σημειοῦνται κρούσματα καταχρήσεων, ἐνῶ στὸν τόπον μας ἡ ἀρρώστια αὐτὴ κατάντησε ἐνδημικὴ.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Σπεράνι με τριαντάφυλλα και με κισσὸ πλεγμένο — τὸν του Βλάγου λούλου, του Ἔρωτα τὸ ἄλλο — ἀπάνω στὸ κεφάλι μου πὼς ἦθελα να βάλω και τὸ ποτήρι να στραγγῶ, κρασάκι γεμισμένο. Τριαντάφυλλο, περήφανο της Ἀνοῆς καμάρι, Τριαντάφυλλο, που στοὺς ἴσους εἶνε περισσὴ αἰχρὶ, Τριαντάφυλλο μπουρδιστὸ, που τὰ ἱερόα καλλιὰ του ὁ καρδιοκλέφτης Ἔρωτας με σὲν στεφανῶνει ὅταν χορεύῃ μ' ὄμορφες νεράιδες στὸ ἄλων, στεφανῶσε και μένα, κ' εὐθὺς στην ὄμορφιά του θὰ τραγουδῆτω χαρωπὸ τραγούδι, θὰ μεθύσω με την ξανθὴ ἀγάπη μου τρελλὸ χαρὸ θὰ στήσω.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ ὅτι

Χάριν της Πρωτομαχίας, θὰ κυκλοφορήσῃ την παραμονὴν 31 Ἀπριλίου, μετὰ μεσημέριαν και την πρωτομαχίαν ἀπὸ πρῶτες και μέχρι της 9ης της νυκτὸς ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἐκάστην ὄραν.

ἀπάντησιν και να ὁ λόγος. Πρῶτα καμῶσα: ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόγους, μοῦ εἶνε παλιοὶ γνώριμοι: ἔπειτα δὲν ἔχω σκοπὸ να γράψω οὔτε γιὰ τὸ διαπρεπὴ μελοποιὸν Σακελλαρίδην (σελ. 286) οὔτε γιὰ τὸ φοιβόληπτον μουσικὸν Παχτίκο (σελ. 301), οὔτε γιὰ τὸ ψήφισμα της Ἑταιρείας τῶν Φίλων του Ἀλφῶ κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Βόερς και την ἀπάντησιν του Egerlon (σελ. 238) — κ' αὐτὰ ρητορικὸι λόγοι! — οὔτε γιὰ τοὺς νεκροκῶς λόγους, οὔτε γιὰ τοὺς λόγους τοὺς μὴ ἐκφωνηθέντας που μπουρούταν ἴσως να ὀνομασθῶν—ἀφροὺ δὲν ἐκφωνήθησαν—λόγοι ἄλλοι. Μόνον γιὰ τὸν λόγο—πρόλογο (περὶ της Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ αἰσθητικὴν και ἠθικὴν ἐποψίν) θὰ μιλήσω, καθὼς και γιὰ τὸν λόγο (τὸν ἀπυγγεληθέντα πρὸς τιμὴν της ἐκατονταετηρίδος του Σολωμοῦ) και ἂν οἱ ἀναγνώστες μου ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους κρῖνουν και γιὰ τοὺς ἄλλους—ἐξ ὄνωχας τὸν λέοντα—τόσο τὸ καλλίτερον γιὰ μένα.

Ἄν ἐξούσαμε σ' ἄλλον τόπον, ἦ ἂν ὁ τόπος μας εἶταν ἄλλοιτικος, ὀλότελα περιττὸ θὰ εἶτανε να γάνει κανεὶς τὸν κισρὸ του μιλιόντες γιὰ τέτοιους λόγους. Οἱ στενοκέφαλοι, οἱ σχολαστικοὶ. οἱ δασκάλοι (σ' ὀμοιοθῆποτε κλῖδο της ζωῆς) δὲν εἶναι, ξεχωριστὸ, ἀποκλειστικὸ, χαρακτηρηστικὸ γέννημα τοῦ τόπου μας. Ὅχι. Παντὸς βρίσκονται τ.τοια γενήματα. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὅτι σ' ἄλλους τόπους εἶναι βαλμένοι στη θέση τους, ἐνῶ

σ' ἐμὰς εἶναι διορισμένοι καθηγηταὶ στὸ Πανεπιστήμιο Βασιλεύουν λοιπὸν σ' ἐμὰς και γιὰ κάμποσο κισρὸ ἄκομα θὰ βασιλεύουν. Ὅμοιοι της γλώσσης που ἐκάθηνεν ὁ Κοραΐς, θυμασταὶ—κατὰ συνθήκη—τῶν ἀρχαίων, και τόσο περισσότερο, ὅσο λιγότερο τοὺς γνωρίζουν, περιφρονηταὶ τοὺς πολιτισμοῦ τοῦ νεώτερου—τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ της Δύσεως κατὰ την καθιερωμένη ὀράση—φωνακλάδες γιὰ τὰ πάτρια. αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηρηστικὰ ἐκείνων που μὰς ὀδηγοῦν εἰς την σταδιοδρομίαν—δολιχοδρομίαν, πελαγοδρομίαν, οὐρανοδρομίαν—της ὀρισμένης ἀνωθεν ἡ κάτωθεν ἱστορικῆς μας ἀποστολῆς. Λοιπὸν ἐνὸς βασιλεύουν αὐτοὶ, ἐνὸς αὐτοὶ ἔχουν στὰ χεῖρας τους την ἐξουσία να στραθῶνουν τὸ ἔθνος και να τὸδηγοῦν στὸ βάρβαρον της ἱστορικῆς του καταστροφῆς δὲν εἶναι ἄσκοπο—τί λέω;—εἶναι χρέος μας ὅσο μπουρούμε—τὸ γ' ἐρ' ἡμῖν—να τοὺς πινάξουμε την ἀρχαία τους τὴ γούνα την κατασκονισμένη, ὅσο που να φτάσει ἡ ἰκὸνη στη μύτη του ἔθνους και να τὸ ξυπνήσει. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος που με παρακίνησε να γράψω δύο λόγια γιὰ τὰ ἱστορικὰ λόγια του διαπρεπὸς και ἀθηναίου και ἄρχιζο ἀπὸ την ἀρχὴ δηλ. ἀπὸ τὸν λόγο—πρόλογο, γιὰ να πεταχτῶ ὀστερα στη μέση—στὸν λόγο γιὰ τὰ ἐκατόχρονα του Σολωμοῦ—και να σταθῶ ἐκεἶ χωρὶς να πῶω στὸ τέλος, γιὰτὶ ὅπως εἶπα και παραπάνω ἐξ ὄνωχας θὰ γνωρίσουμε τὸν λέοντα.

Πρῶτα πρῶτα ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς ἀρχίζει να μὰς

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΟΥΓΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΟΥ

I

Μας' όπ' τάνήλια της Νυχτός και του Βυθού παλάτι
Τη Χαραυγούλα φέρουσε του ήμεροδρόμου τάτι
Και Οκμησιμμένα φέρουσε 'στ'ά ρόδινα τ'ά κίθ'ερα
Χλωμά της Πούλιας τ'ά χυσιά και διμυκνέν' άστέρια
Μονάχα έσύ, 'Ηλιοπρόσωπη άγάπη μου, έχεις χείρ
Νά λάμπης 'Αστρι δ'άήμερα κ' έλονυχτίς περγάρι.

II

Πινώρη κ' Παντοδύναμη 'Αγάπη όμα έγεννήθη
Δουλοόδια όλα έγεμίσανε της Μάννας της τ'ά στήθη
Μά όταν ή 'Αγάπη επέθανεν, ή Θλίψη διακρυμμένη
Τ'όν κόρφο ποδ' έμειν' έρημος κ' άνθ'ος νεκρούς τ'όν ραίνει.
Κ' ήτανε άλικοπόρφυρα τ'ά λουλουδάκια έκεινα.
Ποδ' άρχαίο μνήμα έστολιζαν με στέφαν' από κρίνα.

Στίχοι:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

όσο να λυθη το πολυκροτο ζήτημα, τί θα γίνει η τάφος που ανοιξαν στην αρχη της οδοου Κολοκο-

τρώνη για τον πολυθρύλλητον άνδριάντα του Γ'έρου του Μωρηά;

"Αν είχαμε και την ελαχίστην έλπίδα ότι ήμπορούσε να είσασκουθή ή εύχή μας, θα έπροτείναμε να χρησιμοποιηθή ή τάφος, αφού ανοίχθηκε που ανοίχθηκε πειά, προς άνέγερσιν πολυανδρίου με τας προτομάς των δεκατεσσάρων Δημοτικών Συμβούλων, οι όποιοι έσωσαν τον πολυπαθή άνδριάντα από τον έξευτελισμόν.

'Ανάμεσα στους δεκατέσσαρας δέν θα ήταν άσχημο άν έμπαινε και ή προτομή του άθανάτου Ταρταρίνου, ως συμβολίζοντος τούς πατριωτικούς άγώνάς των.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

είκόνα της ζωής κ' αυτή. Στο θέατρο παίζεται ή «Γκράν Βίλα» και ή πρίμα στην χαριτωμένη σκηνή των όμπρελών σηκώνει τόσο τό φουστάνι της ώστε οι θεαταί του Βαριετέ παρουσιάζουν την είκόνα την όποιαν παρουσίαζαν κ' οι θεαταί του όμώνυμου Παρισινού θεατρού κατά την πρώτην έλόγουμνη εμφάνισι της Νανάς.

'Η σκηνή, έννοείται, μπιζάρεται. 'Η πρίμα βγαίνει έξω, άλλ' διευθύνεται και πάλιν προς την ίδιαν πλευράν του θεάτρον, την άριστεράν, για να ξαναπαίξη την σκηνήν.

— 'Από 'δω! 'Από 'δω! φωνάζουν οι της δεξιάς. Για να 'δούμε και 'μείς!

Τουζάκου όμως. Οι όρμημοί τους δέν λαμβάνονται όπ' όψιν, διότι στην άριστεράν πτέρυγα κάθεται τό γεροντοπαλλάκαρο, ό έραστής της, ό όποιος έχει όλα τ'ά δικαιώματα ν'απολαμβάνη τ'ά κρυμμένα θέληγτρά της, αφού του άνήκουν, όπως του άνήκουν και τ'ά φουστάνια της.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

κ' έξόπως διπλωματικών τό διχθήμα του σεβαστού άντειςαγγελέως του 'Αρείου Πάγου κ. Μανιάκη, του άποκαταστήσαντος διά της πολυκρότου έπιστολής του, την όποιαν απέστειλε προς τόν ένταύθα πρόξενον της Περσίας, τας μεταξύ των δύο Κρατών, από αιώνων διζκοπειτας φιλικάς σχέσεις.

'Ο κ. 'Αντειςαγγελέως υπεκατέστησε την Κυγέρνησιν εις αύτην την κρισιμωτάτην περίστασιν. 'Εθυσάσε δέ εις τό διπλωματικόν τάκτ και αύτην την ιστορικην άλήθειαν, άποδείξας τετραγωνικώτατα ότι οι Πέρσαι δέν θα ύφισταντο την ροδεράν πανολεθρίαν, άν είχαν όλιγώτερον στρατόν κ' έναν κ. Μανιάκην να διευθύνη τας μετά των 'Ελλήνων διπλωματικάς διαπραγματεύσεις των.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΣΙΝ-ΤΣΟΝ

Διαμαρτύρομαι με όλην την δύναμιν του στενοδμου θώρακος, κ. «Νουμά», διά τούς διπθεν συμπατριώτας μου οι όποιοι καθώς έδιάβηκα εις όλας τ'άς 'Αθηναϊκάς έφημερίδας, ήλθαν έδω ως άντιπρόσωποι των έν Κίνα μεγαλεμπόρων, χάριν της Διεθνούς 'Εκθέσεως.

Μου είπε κάποιος διαπρεπής φίλος μου, ό όποιος έζησε πολλά χρόνια εις την Ευρώπη, ότι τούς Κινέζους αυτούς, τούς ίδιους, τούς είδε κ' εις άλλας 'Εκθέσεις, κ' εις άλλα Ευρωπαϊκά πανηγύρια, και μου άπεκάλυψε ότι άνήκουν εις κάποιον έργολάβον ό όποιος τούς ένοικιάζει εις διαφόρους έπιχειρηματίας διά να τούς παρουσιάζουν, άλλοτε ως άπεσταλμένους εμπόρων, άλλοτε ως Μπόξερς, άλλοτε ως διπλωμάτας και άλλοτε ως καλλιτέχνας και περιηγητάς.

Αί πληροφορίαί του διαπρεπούς φίλου μου είναι δυστυχώς ανακριβέσταται. Οι Κινέζοι της Διεθνούς δέν είναι καθόλου Κινέζοι. Είναι 'Αθηναίοι εις τούς όποιους έφόρσαν από μίαν μάσκα Κινέζικη (δυσ τρεις από τις μάσκες αυτές τις είδα κρεμασμένες πρό ήμερών στις βιτρίνες του κ. Γεωργιάδου), και τούς εξαπέλυσαν στους 'Αθηναϊκούς δρόμους, διά να ποζάρουν ως άντιπρόσωποι του Ουρανίου Κράτους. 'Η γλώσσα δέ που όμιλούν, όταν μιέζονται να όμιλήσουν, είναι ή Κινέζικη γλώσσα του «'Αργοντοχωριάτη» του Μολιέρου.

'Εμαθα ακόμη και κάτι άλλο, τό όποιον σπεύδω να σας μεταδώσω. Τούς Κινέζους της σήμερα, θα τούς ίδητε αύριον 'Ιαπωνέζους (ό κ. Γεωργιάδης έχει κ' 'Ιαπωνέζικες μάσκες) και μεθ' αύριον Σουδανούς, προς δόξαν της Διεθνούς 'Εκθέσεως και της 'Αθηναϊκής εύπιστίας.

Αυτά σας τ'ά γράφω χάριν της δικαιοσύνης και διά να παύση να διχούρεται πλέον ή ύπόληψις των όμοφύλων μου.

Μεθ' ύπολήψεως

Τσίν-Τσόν

'Ο μόνος Κινέζος που εύρίσκεται εις τας 'Αθήνας

Υ. Γ. Φοβούμαι μήπως μεταξύ των ύπαλλή-

πλάκει της αρχαίας γλώσσας εγκώμιο σε δώδεκα σειρίδες γεμάτες από αρχαίεσ λέξες, παρεθολές, μεταφορές, εικόνας και άνοησίες. «'Ο 'Ελλην δέν λαρυγγίζει δι' έπισωφεύσεως πολλών συμφώνων και οίονει 'βρυχάται, ως οι γείτονας του βορείου πόλου». Πώς σας φαίνονται αυτές; πώς σας φαίνεται ό βρυχηθμός των γετόνων του βορείου πόλου; 'Εγώ τουλάχιστον δολογώ ότι ως τ'ά τώρα έναν άνθρωπο έχω ακούσει να βρυχάται και να μυκάται, τόν κ. Μιστριώτη όταν βγάζει αρητορικά λόγια. «'Η 'Ελληνική γλώσσα έχει τηλικούτον φώς, ήλικον οι 'Ελληνικοί άστέραι» Γλώσσα... φώς... άστέραι (!!!) τί π'ά να πούν αυτές; 'Η μήπως είναι γραμμικά για να επικυρώσουν τό ότι «ή 'Ελληνική γλώσσα έχει τηλικούτην δι κ ύ γ ε ι κ ν ήλικην ό αίθ'ρ του 'Ελληνικού ουρανού». Όλα όμως αυτά β'ίχως άλλο τ'ά γράφει για να άποδείξει πειραματικά ότι «ή 'Ελληνική γλώσσα έχει τσακούτα κ ο σ μ ή μ α τ κ δτους κρόκους και νεκρίστους κηπέυει έ Κηρίσος». Κ' έξάπαντος οι τρεις αυτές φράσεις θα είναι γραμμικές για να δείχται όλοφάνερα ότι ή 'Ελληνική γλώσσα διακρίνεται διά τ'ά γαλόν και ήδύ, τό πλαστικόν και στρογγύλον, τό ύψον (διατί έχι και άέριον) και ελακυστικόν τό εύγλωττον και μελιχρόν (!!!) και ότι ό ά σ τ ε ί σ ο ν νεώτερος 'Ελλην διακρίνεται διά την έπιπολιότητα, την κενότητα, την μωρίαν, διά την των της 'Αρχαίας λιέξων άγάπην, και τό των των 'Αρχαίων τύπων έρωτα. 'Από την αρχή ως τό τέλος αυτού του εγκωμίου με τόν ίδιο σκοπό και

τις ίδιες παραφωνίες μας τραγουδεί ό δ ι κ ρ ε π η ς κ α θ η γ η τ ή ς την όμορφή της γλώσσας της αρχαίας. Καθηγητής των 'Ελληνικών γραμμάτων στο Πανεπιστήμιο από την εποχή του «δεινοθηρίου» και του αέλεφα του πρωτόγονου» δέν μπορείτε άδελφ να κητάλαθει ότι όλ' αυτά πολ' άραδίξει δέν είναι άρετές της αρχαίας γραμματικής και του λεξικού του αρχαίου. άλλ' των συγγραφέων που γράφανε στην αρχαία, και ότι αν ένας νέος Πλάτων ή Ευριπίδης γούρτανε στην τωρινή μας γλώσσα, ύστερα από δύομισυ χιλιάδες χρόνια κανένας νέος Μιστριώτης τις ίδιες εύκαμψίες και στρογγυλότητες θ'έβρισκε τη γλώσσα ση σημερινή. Θάλετε και μίαν άπόδειξη πειραματική τ'ά όσα λέγω; Νά, τ'ά ίδια τ'ά αρητορικά λόγια του δ ι κ ρ ε π ο υ ς κ α θ η γ η τ ο υ . 'Αντίθεσις ζωντανή στις ύψρότητες και μελιχρότητες και τις άλλες Μιστριώτικες όμορφίες της αρχαίας. Αυτού από την αρχή ως τό τέλος θα ακμαρώσετε τ'ά «πολυτελέσι σιδύρις» (τσιτσι) (σελ. 26), τ'ά έγκεκορδουλημένοι (σελ. 26), τ'ά στωμουλοσουλλεκτάδου (σελ. 28), τ'ά ρκισοσραπατάδου, τ'ά «αύτη ή εις τηλικούτον» (σελ. 7), τ'ά «δίν ήτο άει έ. αία (ιαι, ιεα) (σελ. 7), τ'ά «ή ούα ήτο» (ιαια) (σελ. 139), τ'ά «ήσαν βάρβηροι ή είγον» (ια) (σελ. 358), τ'ά «οί' αί έόρειαι είνα» (ουει, εαι) (σελ. 158).—Τό νόστιμο είναι που στη σελ. 5 λέει ότι ή 'Ελλ. γλώσσα δέν είναι μεστή φωνηέντων ως ή των μεσημβρινών, άλλ' ταύτα μίγνυνται μετά των

συμφώνων έν συμμετρίκ- και άλλ' τέτοια τέρατα (κατακλιόνται την άκοήν του άκροατού ως ή ώδή της εύστόμου άηδόνος τ'ά ότα του μουσοχαρούς» (σελ. 3). Αυτού από την αρχή ως τό τέλος θα θαυμάσετε την ξηρότητα και τη στεγνότητα κατ' άντίθεση του ύψρου της 'Ελληνικής». «'Η 'Ελληνική γλώσσα έχει τσακούτην εύκαμψίαν όσην ό 'Απόλλων του Μπελθεόρη» λέει ό διαπρεπής (σελ. 4). Και ή γλώσσα των «ρητορικών λόγων» έχει τόσην δυσκαμψίαν όσην ό 'Απόλλων του 'Εθνικού Πανεπιστημίου. «'Αλλ' ως ή άηδών δουλωθείτα λυπειται και λυπούμένη δέν ήδει, ούτω και τό 'Ελληνικόν Γένος διά την δουλοσύνην επύτατο φεγγόμενον την γλώσσαν του Πλάτωνος και τοίς στενωμοίς αυτού προσαθεταν όλίγας ήκρωτηρισμένας φράσεις δηλούσας τας περιπετείς αυτού» (σελ. 14). Σώσον Κύριε . του διαπρεπούς τας φράνας. Τ' έν' αυτά; είναι παρεθολή; είναι εικόνα; είναι ρητορικά λόγια; ή, είναι διαπρεπείς κουταμάρες. Αυτή είναι ή «άπτυντις» της διανοίς με τ'ά συγγράματα του Αριστοτέλη (σελ. 386) και ή «όξόνοια» που φέρνουν τ'ά 'Ελληνικά γράμματα (σελ. 18) Φαντάζεστε τί περίεργο θα είτανε να βλέπει κανείς έναν όλόκληρο λαό να στενάζει από τό πρωί ως τό βράδυ και «τοίς στενωμοίς αυτού να προσθέτει όλίγας ήκρωτηρισμένας φράσεις κ.τ λ »;

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

(άκούουσι)